

FÉNYSUGÁR

Evangeliumi hitébresztő és hitmélyítő folyóirat

Felelős szerkesztő és kiadó: Zulauf Henrik evangélikus lelkesz. — Laptulajdonos: Fébeni Evangélikus Diakonissza Egyesület. — Kiadóhivatal: Bndapest, XII., Hídegkúti-út 123/a — Megjelenik minden hó 1-én és 15-én. Előfizetési ára a „Kis Harang” gyermeklappal együtt: félévre 2 P. 25 fill., többes küldésnél 2 P. Egyes szám ára 20 fillér.

A nagy imádkozó.

Hogy Luther Isten szíve szerinti férfiú, azt mutatja imádságának az ereje. Ha a vallás a Nem-Látottal való közösség, akkor az imádság ezen közösség megnyilvánulása. Az imádságban nyerünk bizonyosságot afelől, hogy ez a közösség az igazi közösség. Miközben imádkozunk, megjelenik szemünk előtt Krisztus, a Nem-Látott, nem mint álomszülte árnyék, hanem mint valóság. »Bebocsátom kezeimet az oldalába és így szólok: Én Uram és én Istenem!« Vannak Luther imáinál szebb imáink; ismerjük a görög egyház imádságait. Belőlük aransugarak szóródnak szét. Azonban ezek az aransugarak mindig magasabbra szállnak s olyan távol kerülök tőlük itt a földön! Mindig nagyobb lesz a homály körülöttem, aranyfényük eltűnik s többé nem köszönt engemet. Ismerem Augusztinus és Clervauxi Bernát imáit; de ezek nem olyan imák, amelyeket az egyszerű ember elimádkozhatna, mert túlteng bennük az elmélkedés. Luther úgy imádkozott, hogy — saját szavával szólva — »Istennek meghúzta a fülét és az Isten ígéreteivel teli zsákok ajtaja elé vetette, amíg meg nem hallgatta.« Ki imádkozott úgy, mint Luther ott a wormszi úton? Azért állt másnap mint az ércből öntött férfi, mivel útközben így szólt: »Uram, Istenem, nem hallasz már?« s így fohászzkodott: »Uram, tied az ügy, Te kezdted, s ha el is vész az életem; csak a Te neved becselete mentessék meg.« Mivel így imádkozott, meghallgatta őt az Isten s szíve szerinti nagy imádkozó, hős harcos nevét adta és hagyta néki, aki nem hagyta Istent, míg meg nem áldotta.

...Ki imádkozott valaha úgy, mint Luther, aki halála órájában az irgalom ölébe hajtotta fáradt fejét: »Atyám, a Te kezeidbe ajánlom lelkemet; Te váltottál meg, Te hűséges Isten.« Ki könyörgött ki magának ilyen halált Isten előtti alázatos meghajlással? Van Istenünk, aki megsegít. Semmiféle gyalázkodó, akár a saját táborunkból akár az ellenséges táborból való, ne gyalázza ezt a férfit. Ti ellenségek, gyalázkodástoknak vége kell hogy legyen. A Lelket meg ne oltjátok, a prófécát meg ne vessétek, mindenedet megpróbáltatok s a legjobbat megtartsátok! »Néked pedig, megfeszített és feltámadt Immánuel — így szólok Melanchtonnal — örök időkre halát adunk, hogy ilyen férfiút adtal; olyanok vagyunk, mint a gyermekek, kiknek elrabolták az édesatyjukat.« De az elárvult egyházhoz, a Magányoshoz így szól az Üdvözítő: »Nem hagyalak titeket árvakul, eljövök tihozzátok.« Rossz evangélikusok volnánk, ha most csüggedni akarnánk. Luther meghal, Krisztus él...

Lutheri szavak.

... A hit nem álmodozás vagy emberi rögeszme, hanem a szívnek Isten kegyelmébe vetett élő bizodalma és olyan forrás, amelyből minden jó fakad. Eppen így a hitelenség sem rest gondolat vagy álom, hanem forrás a szív mélyén, amelyből gonoszság sokasága tör elő: Isten megvetése, gyűlölet, irigység és más bűnök, amelyek a lelkiismeretet nem nyugtalanítják, sem kétségbe nem ejtenek. Mert a hitelenség cselekedetei nincsenek elrejtve, hanem nyilvánvalók. Azért a hitelenség nem tértlen valami, ami a szívben rejtve nyugszik, hanem feltör a szívből és különféle rossz gyümölcsöt hoz a felszínre. Eppen így a hit sem holt dolog, hanem élő, hatalmas valóság, amely a szívet bátorsággá és vidámmá teszi bűn és halál ellenére és azt mondja: »nem ijedek meg, van Krisztusom, aki így szólt: Aki hisz és megkeresztelkedik, üdvözül. Teljes bátorsággal Őreá nézve ebben maradok...«

Krisztus az egyházát maga védelmezi.

Amikor Luther Mártonnak tudomására jutott a pápai átok, kiment a kertjébe és könnyű, vidám szívvél zsol-tárokat énekelt. Valaki megkérdezte tőle, nem kapott-e újabb híreket. »De igen« — felelte a reformátor, »de az nem énám tartozik, hanem a mi Urunk Jézus Krisztusra. Ha Ő hagyja, hogy az Atya Isten jobbjáról letaszítsák és egyházát tönkretegyék, ám lássa; én sokkal kisebb vagyok, semhogy Őt és az Ő ügyét e világ Fejedelmével szemben megvédeghetném.« Mindig erősebb lett a harc, de Luther azt mondta, hogy ő csak szemlélője annak. Mikor könyveit elégették, azt mondta: »Nekem jó így is. Egessenek el engem és a könyveimet mind, mégis ott marad a Szentírás, amely ki fogja nyitni az emberek szemét.« Válaszfejedelmének Spalatin által üzeni: »Nem félek. Él és uralkodik még Az, aki a három férfiút a tüzes kemencében is meg tudta tartani.«

A természeti ember a szenvedést lefelé vivő útnak tartja. A megváltott keresztyén azonban tudja, hogy olyan ösvény az, amely fölfelé a dicsőségbe vezet.

Első találkozás.

Egyetlen gyermek voltam már a házban. Néma babákra nem sokat vigyáztam. Fák és virágok tarkáltak körültem, mindenikkel barátságot kötöttem. S bár nem tudtam még, mi a számtanóra, boldogan vártam a vakációra, amikor a nagy fiúk hazajönnek, s vége-hossza nincs újságnak, örömmel, úi játéknak, tréfának, új mesének. Csak soha többé vissza ne mennének!

Akkor volt. Eljött az a várvavárt nap, amikor otthon főznek a diáknak. S az én játékos, vidám kisebb bátyám nagy könyvet hozott haza, — mintha látnám! — És úgy elmerült fekete könyvében, hogy le nem tette volna semmiképen. A szeme ragyogott, az arca égett. Nem játszott velem, nem mondott

meséket, csak olvasott, mintha egyéb se lenne széles e földön. Úgy csalódtam benne!

Édesapám korholni kezdte érte. Tegye le, édesanyám egyre kérte. Betegséget és túlzást emlegettek. »Más való ilyen fiatal gyerekeknek!« De nem fogott rajt' se szép szó, se semmi.

Nem akarta, nem akarta letenni. Mindent hallottam, semmit nem értettem...

s öt éves fejjel akként segítettem a nehéz dolgon, hogy egyszer titokban fogtam a nagy fekete könyvet, fogtam, s hogy a javíthatatlan még ne lelje, az ágy alá rejtettem biztos helyre. De hamar sor került a nyomozásra. Ki tette el? Édesapám nem látta. Édesanyám ujjal sem érintette. Búsán bújtam az ágy alá érette. »Te, hisz ez szent könyv!« —

hallgattam zavartan. És úgy kikaptam, pedig jól akartam.

Ez volt az én első találkozásom Isten könyvével. S most nincs semmi másom: Nagyobb örömöm, többetérő kincsem, hívebb barátom, jobb támaszom nincsen. De az első emléket nem törülte el az a szebb, hogy ott ültünk körülte már mind az öten nem egyszer, nem kétszer...

s az őszi reggel: agg, reszkető kézzel, amikor édesapám utoljára vette elő és hajlalt a lapjára.

Ha látom azt a drága, öreg könyvet, ráhajlok én is, és egy meleg könnyet, hálakönnyet hullatok titkon rája. Ó, mindannyiunk első Bibliája!